

Literarni list I. gimnazije v Celju

Fedra 9/10

Zbrali in uredili: Klara Pavšer Stropnik, Bernarda Jelen

Celje, februar 2013

OBVESTIL
POEZIE

Vsebina

Uvodnik	5
Fedrovanje 2012	7
Avtorska dela udeležencev Fedrovanja 2012	8
Avtorska dela dijakov I. gimnazije v Celju	56
Iz literarne šole	90

Fedra 9/10

9/10

Pred vami je nova številka gimnazijskega literarnega lista Fedra; obsežnejša, ker zajema poleg piscev I. gimnazije v Celju tudi ustvarjalce pisane besede, ki so se z avtorsko poezijo udeležili prvega Fedrovanja, poetičnega srečanja celjskih srednješolcev.

Vsebina Fedre je zato razdeljena, v njej najdemo: avtorska dela udeležencev Fedrovanja 2012, avtorska dela díjakov I. gimnazije v Celju (poezija) in rubriko, v kateri se predstavi literarna šola, ki jo je v šolskem letu 2011/2012 vodil pesnik, kritik in esejist mag. Zoran Pevec. Udeleženci literarne šole so spoznavali drzno metaforo v teoriji in praksi, poezijo o ljubezni, urbano v poeziji, sodobno slovensko poezijo in kratko prozo.

Ob zaključku šolskega leta 2011/2012 smo literate I. gimnazije nagradili s strokovno literarno ekskurzijo. Odšli smo v Ljubljano, obiskali prostore Društva slovenskih pisateljev in se pogovarjali s pesnico, esejistko in doktorandko Glorjano Veber, direktorico Inštituta za razvoj inovativnih umetnosti (IRIU). Prostore inštituta smo si ogledali, prav tako film o sodobni umetnosti. Literarno druženje in hkrati literarno šolsko leto na gimnaziji smo zaključili z obiskom knjižnega sejma na Kongresnem trgu.

Literarni duh naše gimnazije smo uspeli postaviti tudi na oder izven šole in ga deliti z ljubitelji poezije na literarnih večerih. Sodelovali smo na prireditvah Prešerne besede, ki že tradicionalno potekajo v hotelu Evropa. Decembra, ob obletnici rojstva Franceta Prešerna, smo predstavili avtorske pesmi in program popestrili z glasbeno točko, februarja pa ob slovenskem kulturnem prazniku ponovili Fedrovanje.

Veliko smo ustvarjali, bili literarno zelo aktivni, lovili navdih, ga tudi ujeli, zato vas vabimo, da se udobno namestite in potujete skozi naš umetniški pogled na svet.

Klara Pavšer Stropnik in Bernarda Jelen

Fedra 9/10

Fedrovanje 2012

Poetično srečanje celjskih srednješolcev

I. gimnazija v Celju je v šolskem letu 2011/2012 uvedla prvo poetično srečanje celjskih srednješolcev z naslovom **Fedrovanje 2012**. Prireditev je potekala 7. februarja v okviru že tradicionalnega Kulturnega maratona, ki je bil v tednu kulture med 6. in 10. februarjem 2012 namenjen počastitvi slovenskega kulturnega praznika.

K sodelovanju smo želeli povabiti čim več mladih, ki obiskujejo katerokoli srednjo šolo v celjski regiji in pišejo poezijo, saj so na ta način dobili priložnost predstaviti svoje umetniško delovanje, pesniško ustvarjanje. Izbira teme je bila prepuščena avtorjevi domislji, vsak je lahko sodeloval s tremi izvirnimi pesmimi. Želeli bi poudariti, da srečanje ni imelo tekmovalnega značaja, ker je poezija mladih preveč raznolika in mladostno razigrana, da bi jo lahko omejili na tri medalje.

Prvega Fedrovanja se je udeležilo kar šest šol, ki spadajo v celjsko območje: Šolski center Šentjur, Poslovno-komercialna šola Celje, Srednja ekonomska šola Celje, Gimnazija Celje – Center, Šolski center Celje – Srednja šola za storitvene dejavnosti in logistiko in I. gimnazija v Celju.

Besedila smo prebirali: mentorica Klara Pavšer Stropnik, prof., somentorica Bernarda Jelen, prof., ter kritik, pesnik in eseijist mag. Zoran Pevec.

Mladim umetnikom pisane besede in njihovim mentoricam se za sodelovanje na Fedrovanju 2012 iskreno zahvaljujemo. Brez vašega umetniškega navdiha prireditev ne bi zaživeli. Hkrati pa vabimo vse, ki se boste želeli predstaviti na srečanjih, da to storite v naslednjem šolskem letu, ko bomo razpisali nov literarni natečaj.

Pesmi udeležencev Fredovanja 2012 so objavljene v nadaljevanju. Vabljeni k prebiranju!

Klara Pavšer Stropnik in Bernarda Jelen

Avtorska dela udeležencev Fedrovanja 2012

*Gimnazija Celje - Center
Mentorica: Irma Vrečko, prof.*

Nastja Strnad /1

1.

Besede niso zares besede.
Pa tudi pesem ni zares pesem.
Ker jaz nisem zares jaz
in ker ti nisi zares ti.
Misel je za Nobelovo nagrado.
Pa svet ne bo pomislil, saj vem.
Pretanjene nitke zavesti
vlečejo poteze, kot pri šahu.
In tudi one niso zares nitke.
Vse je ena sama metafora.

Gimnazija Celje - Center
Mentorica: Irma Vrečko, prof.

Nastja Strnad/2

2. JETNIKI (I.)

Molče stoji stražar.

Roke prekrižane na prsih,
vnemar pusti uboge jetnike,
jetnike, ki jim je vladar.

Molče stoji stražar.

V njih očeh rdeč nasmeh,
solze – umirajo potiho,
podpisane pod njihov greh.

Molče stoji stražar.

In ni mu mar.

In ni mu mar oblast,
pa ne denar.

In ni mu mar za vse
zdihljaje, za krvave
bitke glasnih krikov,
za zmage z okrušenih
spomenikov.

Ni mu mar.

*Gimnazija Celje - Center
Mentorica: Irma Vrečko, prof.*

Nastja Strnad/3

3. KORAČNICA PROPADA

Gremo na shod, na marš vsi rojaki,
tam že stojijo z zastavo vojaki!
Z mikrofona doni narodna propaganda,
iz publike sliši se glas: "To je banda!"
Gremo na shod, na marš vsi rojaki,
tam še stojijo vsi naši veljaki.
Borba je to za našo unijo,
borba za mir, za demokracijo!
"Gremo na shod, na marš!" pravi vlada,
medtem ko država naša propada.
Borba je to le za naše življenje,
izkoreninite raje nam naše trpljenje.
Iščemo resnico, pravico in mir.
Sejte zdaj drugim ta vaš prepir.
Vsi ste zdaj novi, drugi, ne tisti!
A vedno drugačni, a vedno ste isti.

*Gimnazija Celje - Center
Mentorica: Irma Vrečko, prof.*

Matjaž Jevšnik/1

Padajoč sistem

*Premamljen od črnega vina,
potopljen globoko v svetlobo,
se odpiram radosti.

*Resonanca misli
v vesolju strun.
Odsev bitja čustev
se shranjuje v zvezdah.
Zmoreš seči do tja?
Me lahko dosežeš?

*Gimnazija Celje - Center
Mentorica: Irma Vrečko, prof.*

Matjaž Jevšnik/2

Eksplozija

Padec jesenskega lista,
z oranžno obrobljenega,
a rdečega, na tla.
Tvoje ustnice, ozke in za
zdaj še neznanega okusa,
se poigravajo z mojo željo.

Zdaj sneg, čista hladna sreča
zimskih dni, beli sanjski
svet in ti bela v njem stojiš.
Neslišna misel zaprasketa v
temi in zaneti ogenj,
ko se želim dotakniti twoje
duše.

Kaj me vleče k tebi, sonce?

*Gimnazija Celje - Center
Mentorica: Irma Vrečko, prof.*

Matjaž Jevšnik/3

Slap

Predstavljam si te
v beli ohlapni tanki
obleki,
stoječo pod belim
pršenjem vode.
Očiščena stopiš k meni
in me napolniš z belim
sojem,
svetla kot sonce,
me popelješ v mavrico.

Boš to storila?

*Gimnazija Celje - Center
Mentorica: Irma Vrečko, prof.*

Nika Gaberšek/1

The Pan's labyrinth

Deklica s knjigami v naročju
vstopa v okužen
svet.

Mati bolna - za ukano žrtvuje svoje življenje.
Deklica sama s favnom odkriva svojo realnost.
Princesa Lune mora najti svojo pot v kraljestvo sanj.
Favn jo vleče še naprej v nenapisano smrt.
Ona bere knjigo s praznimi platnicami -
v njej zapisano njeno življenje.
Vile trgajo surovo meso.
Vladar okuženega sveta sproži ogenj.
Luna krvavi.
Njena kri kaplja in polni portal
do njenega kraljestva.
V sanjah zapusti,
z njeno smrtjo,
odrešen svet.

Gimnazija Celje - Center
Mentorica: Irma Vrečko, prof.

Nika Gaberšek/2

Kletka

Znani glasovi odmevajo po hodnikih tvoje podzavesti.
Zatiskajo ti ušesa,
da ustavijo razsvetljene besede
znanja, resnice in vsega.
V lobanjo ti s kamenim pisalom
praskajo naučene zakone.
Na roke ti nadevajo jeklene okove,
imune na sol.
S kredami ti na tablo pišejo
tvoje začrtano življenje,
in ti s škarjami režejo krila duha.
Zatiran, začrtan, v okovih, zaprt!
Tako ti pustijo živeti in
tako živiš dokler ne umreš.

(Tvoja glava postane zapor,
in tvoje znanje begunec,
ki ga lovijo zakoni družbe.)

*Gimnazija Celje - Center
Mentorica: Irma Vrečko, prof.*

Nika Gaberšek/3

Melodija življenja

S srcem polnim življenja sede za črni klavir.
Prsti zdrsijo po tipkah belih in črnih.
Klavir zapoje.

Melodija tako živa, da zaboli,
ko trči v telo,
tako otipljiva, da vidiš
kako kipi v nebo.
Zvok te objame in zaskeli te.
Melodija za trenutek utihne/umre.
Ton se zamenja.
Zažene se vate.
Trpljenje vre iz njegove duše!
Igra samo zase, igra samo zate.
Srce se ti para z neslišnim krikom,
tvoj um prične z umikom
od bolečine, ki jo prinaša melodija,
ko spoznaš,
da igra svoje življenje.

*Poslovno-komercialna šola Celje
Mentorica: Irena Lasnik, prof.*

Mišel Žafran/1

SEDENJE OB KLOPI

Ob klopi sedim
in razmišljjam
dan za dnem ...
Gledam svet
v celotnem izrazu
in poslušam
različne glasove ...
Sem v senci;
iščem taprave
dobre besede,
za tiste,
ki jih ni
ter zame
za jutrišnji dan ...
Poslovno-komercialna šola Celje
Mentorica: Irena Lasnik, prof.

Mišel Žafran/2

AMEN

Amen razbije človeški kamen,
kamen duševne težine.
Amen prinese plamen,
ki ustvari
voljo dobrote,
da premaga,
uboge sirote.

Aleluja,
spomine na srečo obuja.
V nebesih,
se glasbena duša zbuja.
Aleluja mi pravi:
da je sočloveka,
ljubiti nuja.

*Poslovno-komercialna šola Celje
Mentorica: Irena Lasnik, prof.*

Mišel Žafran/3

Srce

Je kakor ura, ki tiktaka:
hitro, včasih počasi.

Je kakor poletje in zima:
vroče, včasih hladno.

Je kot boben, ki udarja:
včasih boli, včasih se kot kamen odvali.

Je kot morje, ki valovi na vse strani
in udarja naravnost v čeri.

*Srednja ekonomska šola Celje
Mentorica: Vesna Gubenšek Bezgovšek, prof.*

Larisa Sevšek/1

PRIJATELJSTVO

Čutiš me in jaz čutim tebe.
Vidiš me in jaz vidim tebe.
Slišiš me in jaz slišim tebe.
Tu sem in ti si z mano.

Zvesti prijatelj –
pokazal si mi pot življenja,
tlakovano z radostjo, srečo,
pot speljano daleč stran od trpljenja.

Kot da sva eno bitje,
za katero bijeta dve srci,
dve srci prepleteni z močno vezjo,
enako krvjo,
isto željo
in podobnim nagonom.

Skupaj sva nepremagljiva,
skupaj sva eno.

*Srednja ekonomska šola Celje
Mentorica: Vesna Gubenšek Bezgovšek, prof.*

Larisa Sevšek/2

LE JAZ IN TI

S tvojega hrbta svet drugačen se zdi,
zginejo vse skrbi,
ostaneva le jaz in ti – midva.
Jadrava po neskončno dolgi poti
v sanjave, med oblake.
Kot da dobila sva krila,
z naravo v eno sva se zlila.
Le jaz in ti.

Le jaz in ti
po gozdudrviva,
se po kot bombaž mehki travi s srečo loviva.

Le jaz in ti
brez tujih pogledov,
brez tujih obrekanj,
brez tujih preziranj vrednih presodkov,
objeta z nebom,
zibajoča se v mreži prepleteni iz min in sreče.
Le jaz in ti.

*Srednja ekonomska šola Celje
Mentorica: Vesna Gubenšek Bezgovšek, prof.*

Larisa Sevšek/3

NOSTALGIČNOST

Vse kar je bilo,
kmalu pozabljeno bo.
Vsi za enega in eden za vse –
pozabilo se je.

Vsak za svoje brige najprej poskrbi,
kar drugi čutijo, ga ne boli.
Ni več dobromamerne pomoči,
če okrog denarja se ne vrти.

Prijatelje imel boš,
dokler dobro ti bo šlo,
ko pa jih potrebuješ,
se vsi pogreznejo v zemljo.

Ko potrebuješ nekoga,
da postavi se zate,
vsi nadenejo si rokavice in kravate.

Nihče noče umazanih rok
v tvoje si dobro,
pravzaprav –
vse kar je bilo,
je že pozabljeno.

*Srednja ekonomska šola Celje
Mentorica: Vesna Gubenšek Bezgovšek, prof.*

Hana Uratarič/1

ZLATO KRALJESTVO JESENI

Ležim pod kraljestvom z imenom jesen,
listi zlati mi hitijo v objem,
veter piha, odprom oči,
koliko zlatih peresc leti,
sonce še zadnje poletne nasmehe z mano deli.

Jaz pika na travi maham naravi,
hodim s spremstvom kraljevim po zlati preprogi,
čutim listje med prsti na nogi,
v rokah nosim svobodo,
skozi zlate zavese vidim svetlobo.

Odgrnjena je zavesa,
vidim drevesa, kako vsak svoje zlato na tla stresa.
Vsi stegujejo roke proti princesi naravi,
z zlatimi lasmi na glavi.

Jaz pa le gledam vse to in mi je lepo
in hočem tudi jaz postati zlato.

*Srednja ekonomska šola Celje
Mentorica: Vesna Gubenšek Bezgovšek, prof.*

Hana Uratarič/2

TI

Poleti le jaz in ti na travi zeleni
gledava nasmešek rumeni.
Sonce naju greje, veter naju boža,
naju hoče, da z njim poletiva,
da skačeva po oblakih,
skačeva med baloni,
pljujeva po zraku ...
Metulji igrajo z najinimi se lasmi,
nočeva slišati, da svet lep ni.

Rdeči, rumeni, roza, modri ... baloni med oblaki
in svetloba ne da nama mirovati.

In ko se znoči, ko vsi zaprejo oči,
dva para ne mežita,
skačeta po nebu,
igrata se z baloni,
rišeta nasmehe.

Svet je lep s teboj na tleh
in na oblakih.

*Srednja ekonomska šola Celje
Mentorica: Vesna Gubenšek Bezgovšek, prof.*

Hana Uratarič/3

V KOZMUSU

Telo na ravnini na tleh,
trdno na tleh.
Trdne so roke, trdna je sila v očeh.
Nikjer nobenega telesa,
le eno telo zabito v tla s silo neba,
ki kliče,
me vleče tja v nebo, rdeče nebo,
tja v goreče rdeče nebo.

Hoče me peklenska luna,
hoče me to vroče sonce ...
Telo pa nikamor, nikamor niti giba,
pribito je k tlom.

Le vleče me sila, le kliče me sonce,
Le vleče me sila, le omamlja me luna.
Telo pa je še tu, pribito v tla s silo neba,
čeprav kliče me,
vleče sila tja v rdeče nebo.

ŠCC – Srednja šola za storitvene dejavnosti in logistiko
Mentorica: Metka Hojnik Verdev, prof.

Urška Kovač/1

ČAKALNICA

Hodim po gozdn poti.
Poslušam petje.
Tu je edini kraj,
kjer najdem varno zavetje.

V tem samotnem kraju
se počutim presrečno.
Preplavi me popolni občutek,
ki bi naj trajal večno.

Ležem na suho listje.
Nič ne premišljujem.
Imam samo odprte oči.
Občudujem te lepote.

Žal prehitro pride čas,
ko se moram posloviti.
Spet me čaka
vsakodnevni, naporni ritem.

A zato se pa vedno znova
presrečna vračam
do svojega
sanjskega kraja.

ŠCC – Srednja šola za storitvene dejavnosti in logistiko
Mentorica: Metka Hojnik Verdev, prof.

Urška Kovač/2

Ta pesem govorji o tebi in o meni.
O ljubezni , ki med nama gori.
In o sreči , ki me preplavi,
ko zagledam tvoje čudovite oči.

O tebi sanjam dneve in noči.
Ni trenutka, ki ga ne bi spremjal ti.
Le verjemi, da bi zate naredila vse to,
kar mi pri zdravi pameti, nikdar na misel prišlo ne bo.

Ja, zdaj sem dojela, da te sploh ni.
Ti si samo iluzija v moji glavi,
iluzija,
za katero se ne splača izgubljati strani.

ŠCC – Srednja šola za storitvene dejavnosti in logistiko
Mentorica: Metka Hojnik Verdev, prof.

Urška Kovač/3

V ogledalu se prikaže tvoj resnični obraz.
Prikažejo se predalčki,
ki jih skrivaš pred drugimi,
A pred sabo nikdar ne moreš.

Prikažejo se čustva,
za katere si mislil,
da jih že dolgo več ni,
A nekje globoko v tebi še vedno živijo.

... veselje, ljubezen,
jeza, nevoščljivost.
Vse je zakoreninjeno v tebi
In znebiti ne se jih moreš!
Vsaj za zdaj!

Šolski center Šentjur
Mentorica: Andreja Lavrič, prof.

Štefan Vipotnik/1

NEZNANO

Zbudim se v temo,
ne zavedam se kje sem,
tipam a ničesar ni,
v srcu obup se prebudi.

Solza po licu mi spolzi,
a nikoli ne pade na tla,
ni dna, ni niti neba,
res obupan sem.

Nobene ni luči,
tudi luna ne sveti mi,
še ene majhne iskre ni,
ki bi osvetlila mi poti.

Nikogar ni, nič ne obstaja,
tu samo še tema traja,
ni vonja, tudi zvoka ni,
le trenutek tu ostaja.

Ne vem nič in vem vse,
sreča in žalost izmenjujeta se,
brezpotje zdaj pred mano je,
le občutek zmore voditi me.

Šolski center Šentjur
Mentorica: Andreja Lavrič, prof.

Štefan Vipotnik/2

UPANJE

Prav zanimivo je,
kako hitro lahko
izgubimo upanje.
In ko izgubimo ga,
se cel nam svet podre.

Ni rešitve, ni izhoda,
v krogu le vrtimo se,
vse izgleda kot zabloda,
takšno pač življenje je.

Po črnem hodniku hodimo,
naše oči slepe so,
z rokami iščemo izhode,
če nam uspe, svetlobo zagledamo,
gremo proti njej, da spet dobimo,
dar notranje svobode.

Šolski center Šentjur
Mentorica: Andreja Lavrič, prof.

Štefan Vipotnik/3

LOGIKA ŽIVLJENJA

Z avtom se pelje,
z ladjo se pluje,
obleka se obleče,
čevlje se obuje.

Na glasbo pleše se,
s telefonom kličem te,
iz kozarca se pije,
z neba pa sonce sije.

Srce nam pije,
želodec hrano prebavlja,
iz vrča pijača se nalije,
narava sama se obnavlja.

Učitelji druge učijo,
odhajajoči se poslovijo,
življenje smrt nam vzame,
spomin v mislih ostane.

Pesem s svinčnikom napisal,
z radirko sem jo zbrisal,
vsak ve, o čem pesem poje,
a razlagajte si jo po svoje.

Šolski center Šentjur
Mentorica: Andreja Lavrič, prof.

Vesna Marcen/1

ZBOGOM – ZBOGOM

Zbogom – zbogom vsi ljudje,
zbogom – zbogom ptičke vse,
zbogom dobra mati moja,
zbogom in ne kliči me,
ker zadnja ura bije zame že.

Zbogom – zbogom znanci vsi,
zbogom – zbogom vse živali,
zbogom dobra mati moja,
zbogom in ne joči več,
ker jaz sem vsem odveč.

Šolski center Šentjur
Mentorica: Andreja Lavrič, prof.

Vesna Marcen/2

SE SPOMINJAŠ

Se spominjaš dragi najine ljubezni,
se spominjaš narave, ki naju je skrila pred ljudmi.
Se še spominjaš travnikov zelenih
na katerih objeta sva ležala.
Se še spominjaš kdaj slovesa najinih oči
zelenih dreves,
ki so jokali z mano?

I. gimnazija v Celju

Mentorici: Klara Pavšer Stropnik, prof.

Bernarda Jelen, prof.

Andreja Friškovec/1

Berem tvoje hladno pismo,
razbiram njegov leden pomen,
ne razmišljam,
rdečo vrtnico vržem v smeti,
požiram tvoje hladne besede,
sedim nasproti tujcu,
strmim v neznano
v svet
pod mojim.

I. gimnazija v Celju

Mentorici: Klara Pavšer Stropnik, prof.

Bernarda Jelen, prof.

Andreja Friškovec/2

Mrak se spušča na tla.
Pajčevine neba se tržejo na kosce.
Iščem odsev dogajanja.
Vidim le podobo,
odeto v sivine življenja.

I. gimnazija v Celju

Mentorici: Klara Pavšer Stropnik, prof.

Bernarda Jelen, prof.

Andreja Friškovec/3

Sonce zahaja,
žarišča teles se spajajo,
stojim na obzorju,
opazujem nastajajoče podobe,
nevednost,
vračam se v tvoj objem
pod temno mislijo.

I. gimnazija v Celju

Mentorici: Klara Pavšer Stropnik, prof.

Bernarda Jelen, prof.

Jerneja Jelen/1

Na mesto pade noč.
Zadrhtim,
jo bom spet videla z njim?
Kako plešeta
le tanek dih oddaljena.
Ubija me,
reže v srce,
uniči, kar dobrega ostalo je.

Otresem nepomembne misli,
za to bolečino živim.

I. gimnazija v Celju

Mentorici: Klara Pavšer Stropnik, prof.

Bernarda Jelen, prof.

Jerneja Jelen/2

Po nevidni,
prosojni pajčevini
se sprehajam
in čakam.
Čakam, upam,
da prideš
čez presihajoče
slapove domišljije
in mi vzameš dih.

Prazen svet se obarva rožnato,
beli cvetovi srca vztrepečejo
in ko veter nežno skoz' meglice zaveje,
vem, da si tu,
v globokem breznu fantazije.

*I. gimnazija v Celju
Mentorici: Klara Pavšer Stropnik, prof.
Bernarda Jelen, prof.*

Jerneja Jelen/3

Hodim,
pa ne vem, kam.
Upam,
pa ne vem, zakaj.
Živim,
pa ne vem, čemu.

I. gimnazija v Celju

Mentorici: Klara Pavšer Stropnik, prof.

Bernarda Jelen, prof.

Rok Vahter/1

Oktober

To je jesen pregostih megljic, hromečih jutranjih sprehodov,

mrkih odmevov starih stezic, kašljanja tujih gospodov.
Nasičena tema ponemo visi, pojedla je mesec v zatonu.
Zgubano čelo se mrzlo poti, grenkoba je v srakinem tonu.

Čudno se sliši še lasten korak, ko trči ob zmrznjeno blato.
V čudnem trepetu oktobrski zrak, in gnilo je jabolko zlato.

Ko sonce prileže lenobno na plan in se žarek zlomi, je mala korist,
tudi če zrl bo v krošnjo ves dan v svetlobi krvav je javorov list.

I. gimnazija v Celju

Mentorici: Klara Pavšer Stropnik, prof.

Bernarda Jelen, prof.

Rok Vahter/2

Žeparji

Kaj vse nosijo ljudje po svojih žepih,
frnikole iz otroštva in šivanke za krpanje šivov,
zlomljene šibice, pajčevino, stare račune,
koščke mila, drobtino kruha. Tu je tak ozek
žep le za stare svinčnike in tak za okras,
tak z zadrgo in oni na lepe črne gumbe.
V najglobljih žepih pa ljudje nosijo sebe,
zasukane navznoter.

S pesmijo *Žeparji* je Rok Vahter zmagal na vseslovenskem Pesniškem turnirju mariborske založbe Pivec in osvojil naslov viteza poezije 2011.

I. gimnazija v Celju

Mentorici: Klara Pavšer Stropnik, prof.

Bernarda Jelen, prof.

Hana Veler/1

AKROSTIH

Mogočni navdih je poezije,
Očarljiva prispodoba princeske mile.
Je kot sen, po katerem so se megle zjasnile,
In kot žarek, ki upe v svet vije.

Majhno dete je, ki na veliko sije,
Ali jaz pravim, da sovražnike skupaj veže.
Le majhen pogled in nasmešek in do srca ti seže,
In tako med ljudmi tke ljubezen harmonije.

Zaspano obleži v naročju mame,
Ak' prav nihče je več ne predrami,
Le mati sme, da jo tesno k srcu objame.

In ker je sedaj tukaj, med nami,
Ker je njena očarljivost zacelila rane
In je knjiga obrnila stran, ti pravim, oprosti mi, mami!

I. gimnazija v Celju

Mentorici: Klara Pavšer Stropnik, prof.

Bernarda Jelen, prof.

Hana Veler/2

»NAJ!«

Krvaveti.

Iz oblakov kapljajo dežne kapljice.

»Naj!« jim pravim, »naj izperejo bolečino!«

Vsako sekundo sem bližje temni zarji,

ki jo bo nekoč potolkla toča.

»Naj!« si pravim, »naj me potolče že sedaj!«

I. gimnazija v Celju

Mentorici: Klara Pavšer Stropnik, prof.

Bernarda Jelen, prof.

Hana Veler/3

OSAMA

Vsak dan znova začenja živeti,
ob pogledu vanj začne drhteti,
čuti ljubezen, moč in hrepenenje,
ob nežnem dotiku doživlja poželenje.

Ko sladke sanje počasi jo slabijo,
ko vsa čustva omrtvijo,
dekle v osami zaspi,
tudi najlepši angel več je ne zbudi.

I. gimnazija v Celju

Mentorici: Klara Pavšer Stropnik, prof.

Bernarda Jelen, prof.

Anja Cestnik/1

ČAS

Kam tako hitiš?
Čez doline in kotline,
čez morja in gore.
Skozi mesta in vasi
mimo ljudi.
Nikjer se ne ustaviš,
da bi se spočil.
Greš in greš dalje v svet,
poln čudes,
da bi videl,
kar svet ponuja.

I. gimnazija v Celju

Mentorici: Klara Pavšer Stropnik, prof.

Bernarda Jelen, prof.

Anja Cestnik/2

LJUBEZEN

Ko pogledam ti v oči,
v njih se zablešči
od grenkih solz,
ko mi poveš,
da odhajaš.
Kam? Ne veš.

In ko te ni,
srce propada,
ker vem, da si odšel.
Brez slovesa,
brez poljuba
in brez pogleda.

Ljubezen nama ni bila usojena.
Ostal je le spomin.
Sladek in grenak.

Mogoče se srečava,
kjer sonce vedno sije
in ljudje so srečni,
kjer rože cvetijo
in vode šumijo.
Tam bo najin dom.

I. gimnazija v Celju

Mentorici: Klara Pavšer Stropnik, prof.

Bernarda Jelen, prof.

Anja Cestnik/3

KAVARNA

Ko vstopim, me preplavi vonj po kavi.

Vse diši po omami.

Sedem v kot in opazujem ljudi.

Slišim smeh in jok.

Ljudje se pogovarjajo vsakdanje stvari.

Hitijo, kot da bodo zamudili vlak.

Jaz pa mirno sedim in čakam.

Čakam na skodelico kave.

I. gimnazija v Celju

Mentorici: Klara Pavšer Stropnik, prof.

Bernarda Jelen, prof.

Ana Halužan Vasle/1

Angleški sonet III

Ob polnoči me zbudi
šepet besed v glavi,
papir in pero zgrabim,
pišem, nikdar se ne ustavim.

Dogorela sveča in prazen črnilnik,
popisan papir z novo zgodbo,
dlan se še vedno peresa oklepa,
toliko še neizpetega se obeta.

Utrujenost čute otopi,
pero pade, idej več ni.
Oči same se zapro,
v sanjah nove besede so.

Ponavlja se krog idej –
neizpeta dvojina.

Ne vem, če sem sama,
vem, da nisem edina.

*I. gimnazija v Celju
Mentorici: Klara Pavšer Stropnik, prof.
Bernarda Jelen, prof.*

Ana Halužan Vasle/2

Angleški sonet VII

Potujemo z roko v roki s tišino,
hitimo – dan za dnem beži mimo,
držimo delovni tempo leto za letom,
vsak v svojem svetu živimo.

Brez izpolnjenih sanj in izživetih trenutkov
se podamo na zadnje potovanje,
še tega ne vemo, kdo je na drugi strani,
ali še verjamemo v višjo silo?

Pustimo spati težke spomine,
um se z delom ukvarja,
sedenje za mizo brez konca, brez kraja –
sploh še vemo, za kaj živimo?

Najdi sanje in jim sledi,
vzemi trenutek in ga izživi.

Na koncu je konec poti za vse –
nikogar ni, ki ne umre.

I. gimnazija v Celju

*Mentorici: Klara Pavšer Stropnik, prof.
Bernarda Jelen, prof.*

Ana Halužan Vasle/3

Tonetu Pavčku v spomin

Veselja so pesmi polne njegove,
upanja, a včasih tudi tesnobe.
Težke preizkušnje bile so mu dane,
zapisal je, kako boleče bile so te rane.
Premagal je gore,
preplaval je morja,
videl svet je vse do obzorja,
sprejel je, kar mu življenje je dalo,
držal se pokonci, ko srce se je že skoraj vdalo.
Modrosti je svoje v pesmi prelival,
sebi in drugim novo upanje vlival.

I. gimnazija v Celju

Mentorici: Klara Pavšer Stropnik, prof.

Bernarda Jelen, prof.

Mojca Lebeničnik/1

Trk

Tudi če sem bila zjutraj z njim,
je itak vseeno, če zapletaš
noge s koleni
in se butaš z zobmi!
Pa me naslanjaš pod most.
Samo ne zabijaj me,
ko sem že zabita,
ker veš, da ti
ne morem
vreči kamna v glavo,
ker še vedno
ne vem,
če tvojih ni doma.

Njemu bo še vedno vseeno,
kot je tebi,
ko stojim na dvorišču
in se delam, da sem drevo.

I. gimnazija v Celju

Mentorici: Klara Pavšer Stropnik, prof.

Bernarda Jelen, prof.

Mojca Lebeničnik/2

Mesta brez imen častimo.
Zagrenjenim starcem poljubljamo roke.
Stokrat so nas prekleli
zgubani obrazi,
ko smo iskali svoj smisel.

Tisočkrat so nas požrla
mesta brez imen
in nas vsakokrat izpljunila od gnusa:
»Umažani ste, po cenenem vinu smrdite,
hik!«

S kamenjem obmetavamo
zaljubljene pare
v parku.
Vse je iluzija, nič ni večno.
Edina prava vera je naša.

Razkrivamo maske,
poznamo sleherni atom.
Nič ni nedosegljivo.

Samo še kaktusi
imajo
svojo skrivnost.
Preko smrtonosnih bodic
ne moremo.

I. gimnazija v Celju

Mentorici: Klara Pavšer Stropnik, prof.

Bernarda Jelen, prof.

Barbara Mastnak/1

Odpisano!

Na gube, sive pramene in krčne žile so dali nalepko
»ODPISANO!«
ter jih poslali nazaj v oddelek za prah.

Na oglasni deski za izgubljene predmete
Narava išče lastnika odpadkov,
ptice pa so izgubile včerajšnji paradiž.

Sonce so zaprli v Šparov nakupovalni center,
da ne bi slučajno padla senca na akcijske cene.
Nezaposlenim vstop prepovedan!
Legalizirajmo marihuano!
Prezirajmo istosmerno ljubezen,
podpirajmo istosmerne misli.
Vsi različni, vsi enakopravni!
Neuporabno potrošništvo.
Pier Paolo Passolini bi znorel.

Mačka se je zgrudila na izmučeno zemljo.
Dežne kaplje jočejo.
Ledena gora joče.
Mravlje jočejo.
Le jaz in mačka ne. Mrtvi sva.

Tabletka za zadovoljstvo,
tabletka za vitko postavo,
tabletka za rešitev matematične naloge.
Njihova neumnost, pozrešnost in hedonizem
so porušili mojo poezijo.
Kam naj sedaj zbežim?

I. gimnazija v Celju

Mentorici: Klara Pavšer Stropnik, prof.

Bernarda Jelen, prof.

Barbara Mastnak/2

Obala prepira

Na obali se pogovarjam s pticami.

V tujem jeziku tarnajo nazaj, sitne so.

Stojim na obali.

Res cogitans se je ujel v meni in skuša spodbuditi revolucijo.

Dejanja se skrivajo v res extensi in tako ostajajo skrita.

Stojiš na obali.

Tišina je aretirala in vklenila noč.

Slišim le *tvoj* dih in zvok cigarete,
kako je zmanjkuje.

Stojim na obali.

Sicer si odplaval, ampak si mi pred tem v žilo vbrizgal upanje,
da ni prišlo do srčnega zastoja.

Stojiva na obali.

Lord Henry me cinično prepričuje,
da sem oboževala tvojo krutost.
Da nočem emancipacije.
Da hočem tebe.

Obala stoji na meni.

Čutim pritisk.

In tvoj nesramen šepet.

I. gimnazija v Celju

Mentorici: Klara Pavšer Stropnik, prof.

Bernarda Jelen, prof.

Barbara Mastnak/3

Opustošenje

Stari socialistični bloki so onemeli in propadli.

Kot njihov režim.

Molčijo že od leta 90.

Smreke stavkajo po osvoboditvi izpod megle.

Kopalnične ploščice sredi gozda podpisujejo manifest.

Na licu Svobode se pozna rdeča šminka.

Impotentna tovarna je tam pustila poljube Obupa, Smoga in Nesnage.

Star tovorniški vlak pelje osamljene ljudi v osamljene kraje.

Melanholija se sprehaja in pridobiva nove facebook prijatelje.

Vsak prvi petek v mesecu nova naročila alkohola.

Vsak četrtek v Hofer po novo zalogo piva.

Nikogar ne obsojamo, vse samo cenzuriramo.

Vse v korist naroda!

Vse za njegov blagor.

Literarni list I. gimnazije v Celju

Avtorska dela dijakov

I. gimnazije v Celju

Aleksandra Češnovar/1

Dead Bride's Corpse

She was a nascent archangel of mayhem.
The pierce of her lynx eyes that led you to temptation,
her fierce thorny vine hair, shining like neon,
now is puterfying in a hallow mausoleum.

The velocity when you became forsaken, the enthusiastic light speed by which your heart was taken, after the requiem, a deep sounded serenade, you remorsed every devilous malediction you've ever made.

In dread you look in the silver, long lost ring, when terror flushes you, you can't even blink. In the corner where a brute like you she had to venerate, now lies the burning aura of her corpse's silhouette.

On white pattern you taciturnly apply hues, knowing your goddess isn't what she was, although she's your muse, there's sweat falling down your forehead like the sand in the hourglass, this periluous serpent's mercy won't last.

She's a harpy sentinel on your path to salvation, her force will prevail, she transformed in a subcuntaneous siren, she can smell you're frail. You think it's a human on your painting, but she's a demon covered with a lace veil, with her otherworldly eyes, she rains on you with a bloody hail.

You created a monster, a voracious fanthom, your body being wrapped and rended will be her eternal anthem. In emptiness you can't have a normal meal without the urge to vomit, her rouge radiation is delusing your food with tastes of earth and solid.

You open the jar of venom in your chest infused with monspell, you also recklessly bless your body with reading the Gospell. True, she is a linchpin, a predator disguised in a heavenly faye, but you will subconsciously hasten, realizing you're the pray.

When you'll scent that you're sadly alone, a dark twitch in a candle will impose, to your eyes never shown, you will rest your virtually sacred body from the burden of sending her over the Bridge from a deck, and a tormenting moment later, you feel the breath of the newborn Queen of the Dead freeing your neck.

Aleksandra Češnovar/2

Malefic Lovers

How euphoric is this poetic dread,
when a riven body chokes under your bed.
Inhale, exhale, breathe deeply,
you expect to step on a carpet soaked with
it's salivia,
but then realize there's a monster playing
with your mind neatly.

He bit your lips, tasted you whole,
he is a restless polyamour.
You mock his touches in fear,
afraid he'll mystically appear -
he will, when he feels the urge,
he'll come back for you, when your
caution will converge.

Since your wet, naked, artistic body reflected
in his desirous eyes at first,
you've raised his animalistic, inhuman thirst.
His soft lips will tear you desirefully,
and his moaning while grinding your breast will crescend.
He'll glance into your eyes while pushing you meaningfully,
he'll lower his bloody mouth to yours and say:
"It will never end."

This is the last nightfall you'll ascend as a dove,
in future you'll be libidinously abused in a foggy cove.
Dear silver angel, with ignoring you can not avoid your doom,
because the shadow of you paramour is slowly entering your
room ...

Aleksandra Češnovar/3

Nothingness

I.

You are the Autumn I said I'd never reflect,
yet I toss my tace in the crackling tangerine leaves,
and respire the petrichor-scented breeze
without self-esteem, until my lungs from the inside fre-eze.

II.

You are the galaxy I sad never existed,
yet I became a lunatic gazer lethargically persisting
and chisellingngngng the niveus renaissance of
nightime,obsessed with the violent love ripening as a
thyme.

III.

You are the Hell's language I sad I'd never speak,
yet my words echoing like crows run fluidly as a creek,
and I sing with demons, companions of hazard divinity,
I wonder if my forberance to their malice is just serendi-pity - but the undertone choir is susurring:
"It's your soul loving him endlessly."

IV.

You were never the path I envisioned to walk through,
but cliffs of tons of burdens I managed to move.
I heard the locomotive urging to the stop,
this life built with bricks of your acts I schemed to lop.
But shutting me down, shattering my life to be free,
would mean that only in Heaven our presence would be.

Aleksandra Češnovar/4

PRINCE OF THE HORIZON

I press my palm to my chest, annihilated from deluvion,
you escaped to Italy after you found a job as a heart thief,
you ripped mine and sent it lovelessly to oblivion –
Are you keeping it safe as a diamond-strewed leaf?

Not seas of whiskey could remedy these visions,
and the plea of falsely captured in prisons
is not even close to my ghastly need for you.
Prince of the Horizon, where are your sapphires,
shining like broken glasses poured with tears,
that quickly as jeopardy is my sores would sew?

Which shoreline of Rimini do your brooding eyes observe?
Have I, in the tornado of your images possibly occurred?
Is your blood heating like mine at the sight of the horizon?
Did you see that, although heartlessly, my love for you has risen?

My hope drifted to valleys blurred by fatality's haze,
as foreboding, I turned around to meet a menacing gaze.
I uncovered the veil, let fall off my human disguise,
joined the wolf - our earthly fur danced with thunder.
A fire burned in my chest, as I saw a shade of sapphire in its eyes,
a human smile, you, inviting me to satisfy our hunger.

Andreja Friškovec/1

Vedno sem tista,
ki veliko govori.
Vedno sem tista,
ki ima veliko povedati.
vedno sem nekdo,
nekdo z osebnostjo.
A kaj, ko jih imam toliko,
da v resnici ne vem,
kdo sem.
Spreminjam se iz trenutka v trenutek,
spreminjam svoja mnenja,
menjujem razpoloženja,
smejim se,
čeprav mi ni do smeha.
Le kdo sem,
se vprašam,
ko sama ostanem,
brez ljudi,
ki bi določali mojo osebnost.

Tišina,
ničesar ne slišim,
vsi so tiho.
Napetost narašča iz minute v minuto.
vsi so tiho,
razen mene,
ki se živčno presedadam, še preden pride profesor.
Vsi so tiho,
nihče nič ne reče,
nihče nič ne misli,
vsi le čakajo
v večni čakalnici usode.

Pozabljena sem,
preziram dejstvo minljivosti,
hlad spreletava moje telo,
njen glas mi odzvanja v ušesih,
ko z roko drsim po zaledenelem jezeru.

Sonce zahaja,
žarišča teles se spajajo,
stojim na obzorju,
opazujem nastajajoče podobe,
nevednost,
vračam se v tvoj objem.

Andreja Friškovec/2

Odhajam

Ljubila te bom večno,
tako mi je bilo naročeno.

Figura na šahovskem polju,
premikaš me po svoji volji.

Poslavljam se,
nikoli ne odidem.

Andreja Friškovec/3

VII.

Scvri se v vroči lavi,
utopi se v Egejskem morju,
izgini v Bermudskem trikotniku,
naj te požrejo madagaskarski ščurki.

Trpi,
scvri se,
čuti bolečino trpljenja.

Andreja Friškovec/4

Utapljam se v mislih norosti,
vonj formaldelhida,
upiram se poti,
ki si mi jo začrtal.

Hodim po razbeljeni cesti norosti,
upiram se sistemu,
bežim iz prostora,
brž ko kdo omeni
nadzorovanje časa.

Ana Halužan Vasle/1

Angleški sonet VI

(po Shakespearju)

Še sto besed izpilo ni uho,
in že hočem te nazaj –
hočem nazaj – pa četudi v pekel ali raj –
vseeno mi je – potrebujem te!

Ljubezen poetska se v žilah kopiči,
odveč se zdijo vsi trmasti klici,
vrtinči se in udarja ob žile,
bolečina moja nikdar ne mine.

Še stokrat milejša sibirска зима se zdi,
кot tavati brez dvojine,
понос me ubija,
ne dovoli, da bi ti zopet bil del моje dvojine.

Ostajam sama –
takšna kot zmeraj ...

Potujem s tišino –
skozi prostor, čas, z ljubeznijo, z bolečino.

Ana Halužan Vasle/2

Spremembra II

Nekaj se je spremenilo,
morda ti, morda jaz,
morda pa obema se je kaj zgodilo,
in spremenilo pogled na čas.

Ana Halužan Vasle/3

Samo to noč

Konice prstov po koži zdrsijo,
obudijo čustva, da oživijo.
Po žilah se preganja adrenalin,
sedaj si tu,
le še zate živim.
Ko noč odide, z njo tudi jaz.
V novo mesto, da nadenem nov si obraz.
Morda sem zate več kot le spomin,
ti zame upanje, da na novo zaživim.

Ana Halužan Vasle/4

Tišina

Tišina.
Ne mine.
Kakor zvočni zid
odbija spomine.
Duši zvoke.
Včasih se kakšen mimo prebije.
Šine.
Hitro mine.

Jerneja Jelen/1

Tisti občutek
– občutek življenja,
ko ne potrebuješ ničesar
in si srečen sam s sabo
in svojo nesrečo.

Potem ti nekdo prinese
presladko kavo
s premalo mleka,
ki te sploh ne zbudi,
a veš, da moraš
pregnati otopelost
in nadaljuješ ritem življenja,
ki ti preprečuje živeti.

Jerneja Jelen/2

Če bi bila prijatelja,
bi mi zdaj čestital,
me morda celo objel.
Skupaj bi se smejala
stvarem,
ki sem jih naredila zate,
spominom,
ki sva jih preživela skupaj.
Vse bi bilo mogoče,
če bi bila prijatelja.

Žan Jerman/1

Ena fizikalna

Gravitacijski pospešek 9,81 m/s²
Vleče me k zemlji
S privlačno silo
Večjo za vsako kilo

Dej priklopi me na štrom
200 volтов, 5 amperov
300 ohmov, dosti bo
Za tole kratko pesmico

Žan Jerman/2

In such a dark yet wonderful night
Two lovers subito have a big fight
Because of some nonesense, because of no thing
The words start to fly, the gun starts to sling

He said she is stupid, naive and absurd
She said he's an idiot in his mind hurt
He threw a big vase of water full
She threw a large knife; sharp, not dull

Its like theres a war between evil and good
But who is on which side is not understood
She said that she loved him endlessly more
He said that her innern is what he'd to adore

The clock is now beating nine almost ten
She said she cant see him ever again
Hid mind wad burned down with heart torn apart
But yet again screaming he had to start

The clock has just beaten seven to one
As she was saying she should be long gone
But no she is curing and feeding his heart
With that warm love never taken apart

And as the time flew, it was almost four
Everything was just as before
They both agreed that it their both fault was
And then they just kissed-thats what love does

And though they have fought like never in past
We shall all know that their love will last
That their love will last forever more
They will eachother endlessly adore

Barbara Mastnak/1

472 koščkov mene in TI kot celota

Tvoje močne roke so me zdrobile v 472 koščkov
in zdaj ležijo na mrzlem betonu, ki so ga popljuvali tujci.
S transparenti postavlajo zahteve po *omami*.

Moj alter ego strastno sega po prepovedanem sadežu,
saj mu je Adam posilil um. Destruktivno Evo sмо zaprli
v kuhinjo. Tja spada. Z dezinfektorjem razkužujem tvoje
misli, čeprav bi te najraje raztrgala z zobmi.

Na šestki vonjam najin smeh in slišim najine bežne objeme. Rada sem opazovala tvoje živčne prste, ki so zvijali
cigareto. Rekel si, da sanjaš. Jaz pravim, da si bežal.
Ponedeljek je odšel. Še dobro, lahko bi se krvavo končal.
Predobro sva se spoznala, zato se kri zdaj redči
s solzavimi spomini in pivom.

Barbara Mastnak/2

Prohibicija -e ž (í) jur. prepoved izdelovanja, prodajanja in pitja alkoholnih pijač

- Če misliš gledati s srcem, ne sedi za volan.
Če imaš namen gledati z očmi, ne razdajaj topline.
- Vsi skrivaj želimo biti filozofi, pa bi zaradi cinizma naše stene razpadle.
Učitelj je pametnejši od učenca le, ko mu laže v obraz.
- A Dalajlama v živalskem vrtu hrani žirafe?
Oh ne, za Tibet že zdavnaj ni več upanja!
- Ne upamo se nasmehniti, saj so babičini krožniki bolj beli od naših zob.
Ne upamo se obrniti,
saj je Sting slekel Roxanne in jo prepričal, da se sprehaja gola.
- Utišajte nervozne misli, saj so preglasile televizijo.
Kdor enkrat odpre oči, ne upa več odpirati ust.
- Al Pacino se je naveličal prve violine in postrelil ves orkester.
Ugotovil je, da ima raje moške in da so zrušili referendum.
Zdaj je misijonar.
- Zvok parnika je raztrgal ideje in perspektive pijanih noči.
Ničesar več se ne bojimo.
Le sami sebe.
- *In prohibicije.*

Barbara Mastnak/3

V naslednjih desetih minutah ...

Ljudem so pokradli čustva, da bi lahko ostali lepi. In zdravi.

Kdo je zdaj večji invalid?

– *Tisti brez nog ali tisti brez občutkov?*

A ne pesnike. Njih niso okradli.

Oni so jih sami poskrili.

Zdaj jih prodajajo na črnem trgu revnim ljudem.

Ljudem, ki ne čutijo. Kot ledvice. Hladno kot špricer.

»Na 24 obrokov, po 12,87 €.«

Besede upodabljamjo v spretnih verzih in jih zavijajo v celofan.

»Pentljo dodajte po okusu.«

Pesniki so gnide!

Tarnajo o bolečini sveta, kot da so jo že kdajkoli občutili.

Kot da so preživljali sirijski bratomor,

kot da so iz njihovega naroda skušali narediti genocid,

kot da so 27 let polirali ameriške kovance.

Pesmi posvečajo dolgoletnim prijateljem,

od katerih so nekoč imeli korist,

zdaj pa jim pošljemo voščilnico dvakrat na leto.

Dajte no,

nihče ne želi vonjati sosedovih smeti na svojem dvorišču.

Nihče ne mara prodajalcev sesalnikov in Jehovih prič,

ki vam trkajo na vrata ... v času kosila.

Zobje, onečaščeni z nikotinom, niso estetika.

Solze Prešerna in cinizem Šalamuna niso estetika.

Tuje ženske niso estetika.

Pesniki smo gnide.

Ampak vi nam verjamete.

»Če pokličete v naslednjih desetih minutah, Vam doda-
mo še ...«

Nejc Praznik/1

Pobeglo dejanje

Brnenje sivega renaulta,
horizonti počasi drsijo proti njej in
hitro izginjajo. Zdaj razmišlja ...
Zvoki in sumi jo zbadajo, delajo,
ustvarjajo nervozo, ki sika
in se plazi po podzavesti.
Nekaj je tam za njenim hrptom,
skrito in ne sme si privoščiti pogleda.
Sledi ji, kamorkoli se premakne.
Donenje v glavi, povečan pritisk
in bolečina ... želi si počitka.
Zabodla ga je, zasliši kričanje,
piske in ropotanje posode, ki jo
je kupil komaj dan prej.
Zmedeno pogleda roke, vse je
rdeče,
meglica prekrije horizont,
cesta drastično zavije.
Ni klavstrofobičen človek, a počuti
se utesnjeno.
Konec je, poti je konec ...

Nejc Praznik/2

Stvari

Stvari, ki jih v življenju napišemo,
so neskončne in spominjajo na nas.
Ampak dokler jih ne zapišemo,
se ne ujamemo v čas.

Nejc Praznik/3

Deklaracija

Pravične tepejo laži,
lažnivci živijo.
Zaporniki hranjeni,
brezdomci stradajo.
Zakon, red ali katastrofa.
Bogati kradejo,
revni dajejo.
Kriminal malega kradljivca,
nedolžnost velikega morilca.
Zakon, red ali katastrofa.
Demokracija – romanca,
slepec vodi pijanca.

Luka Randelović/1

Sanjam snove, kako me love,
Čemer, smrt i jad
A ja bežim, u krevetu ležim,
Iščekujem surov pad
Strujno plovim, gradovima novim,
Žive duše nikud
Teško breme, već duže vreme,
Utiče na čud
Nebo gledam, slabosti se nedam,
Tražim sunčev trag
Bez njega sam napušten, sam I zapušten,
U gomili nag
Niodkuda! Zaslepljujuća svetlost,
Topao osećaj, drag
No, oblak dođe, sunce prođe,
Proklet bio vrag!
Skidam breme, kidam vreme,
Niti slabe čud
Širim krila, PRKOS, mila,
Gotova je blud
Uz dašak vetra, hrabrim nedra,
Gledam sever, jug
Ka oblacima vedrim, sa osmehom, jedrim
Stari, dobar drug
Srce jačam, prelaz mračan,
Tami se, tami sve
Probijam masu, u veličanstvenom stasu
Svetlost stigla je.

*

Sunce je čudno, satima budno,
kroz prozor obasjalo me
Polako se budim, gundjam i čudim,
Gde je nestalo sve...
Fale mi krila, meka k'o svila,
Sloboda života mog
Ali ostaje nada, jaka i mlada,
Sinoć sam bio BOG!

Luka Randelić/2

Brod

Brod u vodi bezbrižno plovi
Budućnost mu godi, vode ga snovi
Tanani vetar ga vuče ka cilju
Lagano se kreće, milju po milju

Već 15 godina lagoda traje
Ni trunku sumnje ne pokazuje
Da će se promeniti
Teškim tovarom ga obremeniti

Na horizontu se pojavljuju oblaci mračni
Možda nas zaobiđu, al' bolno su tačni
Grmi voda, gromovi padaju,
Mornari se plaše, al' i dalje nadaju
Da će ih centar oluje zaobići
Da ih nevreme neće stići

No, oluja stiže,
Prilazi im bliže
Sad im nema druge,
No osećaj tuge..

Brod u vodi bez kormila i jedra
Nema više nade, budućnost nije vedra
Struja ih vodi ka neznanom svetu,
Poslednjoj šansi, poslednjem letu.

Luka Randelović/3

Nada

Nekada je postojala nada.
Nekad, kad sam bio mlađi
Pre no što me briga našla
Bila je nada, davno nekada.

Verovao sam u čestitost ljudi
Verovao sam da se ljubav budi
Na prvi pogled, ne na ugled.

Nekad smo bili svi mi mlađi
Nekad je život bio slađi
Nekad su političari bili ljudi
Nekad su manijaci bili ludi

A danas u ovom naopakom svetu
Tako kruto teškom svakom detetu
Život je neizvestan, skoro готов
A ljubav iskorenjena kao korov.

Iznova se rađaju sledeće generacije
Uvek bolje, uvek naprednije
Koje su podvrgnute željema nekih staraca
Nekad dobrih ljudi, danas dobru stranaca

I njihovi ciljevi nestaju brzo
Jer kalup ne dopusta izuzetke
Ne dozvolite to da se desi
I položite svoju nadu u metke.

Neli Stojnič/1

MISLI

1.

Nikoli se ne vprašaš, kakšne bodo posledice dejanj, ki so pri tebi na dnevnem redu. Vseeno je, kaj si dekle misli o tebi, pomembno, da ti dobiš, kar si zamisliš, samo to je tvoj cilj. Seveda, ti lahko, ker si pač nekaj več, oziroma vsaj imaš se za nekaj več. Ne preneseš poraza in niti ne veš, kaj to pomeni, ker se s tem ne obremenjuješ, vedno ti vse gre kot po maslu. Za šolo ti seveda ni mar, eh, zakaj bi, če ni treba, a ne? Ja, to so tvoja načela, po katerih živiš, vendar ti povem, da so zelo zelo slaba in samo čakam, kdaj boš priletel iz teh oblakov – v katerih si zdaj – na trdna tla, v normalno življenje, v življenje, kjer si le človek in človek ostaneš!

Neli Stojnič/2

2.

Ko ljubiš brezpogojno, se ti svet zdi lepši, nobenih slabih strani, nobenih pomanjkljivosti, samo popolnost in nič drugega! Vedno ga imaš v mislih, kot da bi bil ves čas s tabo, ampak ga tudi preveč pogrešaš, če ga ne vidiš niti en dan. Pa mogoče ravno toliko, da ga vidiš v obraz nekje v daljavi in že se počutiš nenormalno dobro, ampak to ti je dovolj, samo da te enkrat bežno pogleda ali pa se ti samo zdi, da te je, pa naj si imela še tako slab dan, ti ga ON polepša v trenutku, začneš se smejati, vse se ti zdi smešno, sploh ne veš več, kaj ti prijateljica razлага, ker nisi pri sebi, ne stojiš na tleh, z mislimi si nekje daleč stran in si z njim ustvarjaš svet.

Neli Stojnič/3

3.

Kaj, če bi se enkrat spomnil, da obstajam?

Kaj, če bi se enkrat spustil na mojo raven?

Kaj, če bi se nehal pretvarjati in bi bil vsaj enkrat v življenu točno to, kar si?

Kaj, če ti rečem, da si mi všeč?

Kaj, če bi si nehal želeti stvari, ki jih ni?

Kaj, če bi si rekел: kaj mi je bilo tega treba?

Veš, postal bi točno to, kar si, ampak ti tega nočeš, ne veš,
da na svetu obstajajo pravi prijatelji, tudi na tem svetu.

Neli Stojnič/4

4.

Pravijo, da so napisali zakone, zato da jih lahko kršimo, torej prekrši zakone, ljubi brezpogojno in ne pusti se izigrati. Vsak pozna sebe najbolje, veš, kdo si, torej, bodi to, kar si in ne spreminjam se zaradi želja in vplivov drugih, tako lahko škodiš samemu sebi in vsem tistim, ki jih imaš rad. Pomagaj drugim, ne bodi reva, vstani iz te postelje in nehaj žalovati za stvarmi, ki se sploh niso zgodile. PAČ NE OBSTAJAO!

Hana Veler/1

Žalost

Nekateri jo utapljajo v vinu.
Spet drugi jo blažijo z mamili.
On jo je nehal čutiti –
vzel si je življenje.

In ona?
Ona je pisala pesmi,
ki so postale njene najboljše prijateljice.
Pesmi so jo razumele
in ji pustule,
da jim je dala svojo žalost.

Hana Veler/2

Bolečina

Spomin je zbledel.
Pustil je rane, a jih je pozdravil čas.

A zbledeti ni kot pozabiti.

Čas je odpravil rane,
vendar ne tudi bolečine.

Boli.

Boli.

Boli.

Hana Veler/3

Duša ima kovinski ščit.
Oči utonejo v globini.
Glava postane težka.

Mama, kje sem?

Hana Veler/4

sanjam	
ljubezen	življenje
pesnim	živim
poezijo	sanje
ljubim	

Iz literarne šole

Andreja Friškovec/1

Urbanost

Sedim na obali,
spominjam se tvojih
poljubov,
zrem v kip svobode,
ne razumem tvoje filozofije,

umikam se,
bežim,
kričim,
zbujam se v vročični noči
z bolečino v srcu.

Ana Halužan Vasle/1

Koliko ljudi zares živi?
Koliko informacij dobimo na dan?
Koliko priložnosti imamo?
Kdaj se te iztečejo?
Kdaj bo vlak ponovno pripeljal?
Kdaj boš nehal misliti name?

Ana Halužan Vasle/2

Gledam.

V svet.

Neobstoječo dimenzijo fantazij.

Trpim pod taktirko bolečine,

zunaj dež udarja ob okno,

jaz pa slonim na kraljestvu blazin.

Poslušam depresivne novice, takoj padem vanje.

C'est la vie, mon ami, c'est la vie.

Nič ni dobro, če ni težko pridobljeno, pravijo.

Pa pojdimo torej izbojevat še eno bitko.

Jerneja Jelen/1

solza
dokaz grenkobe
0,9 % raztopina soli
oči se naveličajo monotonosti
srce goreče čaka na tolažbo
ali pa na nov val adrenalina

Jerneja Jelen/2

Zakaj me tvoja brezbrižnost še preseneča?
Zakaj še dovolim, da reže v srce?
Zakaj še za življenje, upanje se trudim?
Zakaj v moje srce ti pot pustim,
če globoko v sebi še trpim?

Žan Jerman/1

L ... lepota v njo je ovita,
še vseeno, vsaka po svoje,
v vsaki besedi je skrita,
v vsaki pesmi ti poje,

obarvana ognjeno rdeče,
včasih zavita v sivo,
od bolečine skeleče,
oh, kako je igrivo ...

pa gnila, pa prava,
abstraktna je slika,
pa srečna, nesrečna ...
obstaja pa pika!

Najlepše je, ko te doleti,
sanjariš ves blažen v raju pekla,
najhuje pa, ko ti spodleti,
favl! in padeš na realna tla.

Literarni list I. gimnazije v Celju

Fedra 9/10, literarni list I. gimnazije v Celju. Izdala I. gimnazija v Celju.
Mentorici: Klara Pavšer Stropnik, Bernarda Jelen.
Grafična priprava in tisk: Grafika Gracer.
Naklada: 300 izvodov. Celje, februar 2013.